

ΚΑΤΕΣΤΡΕΨΕ Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΝ ΑΡΧΑΙΟΕΛΛΗΝΙΚΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟ;

Λάμπρου Κ. Σκοντζου, Θεολόγου – Καθηγητού

Εδώ και περισσότερες από δύο δεκαετίες αναβίωσε στο δύσμοιρο τόπο μας μια νέα μορφή αντιχριστιανικής πολεμικής δίνης. Ακούει στο όνομα «αρχαιολατρεία» και έχει όλα τα χαρακτηριστικά γνωρίσματα παλαιότερων αντιχριστιανικών πρακτικών. Το σύγχρονο «αρχαιολατρικό» κίνημα συνεχίζει με την ίδια ή και σφοδρότερη ορμή τον πόλεμο κατά της Εκκλησίας του Χριστού, όπως έκανε στο παρελθόν, χωρίς αποτέλεσμα, ο αθεϊστικός ορθολογισμός, ο μαρξισμός, ο μηδενισμός και γενικά η υλιστική ιδεολογία.

Έχει αποδειχθεί περίτρανα, πως η «αρχαιολατρεία» είναι γέννημα αυτών των παταγωδώς χρεοκοπημένων ιδεολογιών. Μέσα από τα ερείπιά τους ξεπήδησε ένας περίεργος έρωτας για το απώτερο παρελθόν και ιδιαίτερα για τα θρησκευτικά μορφώματα της προχριστιανικής αρχαιότητας. Δεν είναι τυχαίο το γεγονός, ότι οι ιθύνοντες των περισσότερων αρχαιολατρικών ομάδων ανήκαν στο παρελθόν είτε στη μαρξιστική ιδεο-

λογία, είτε σε αναρχικές και περιθωριακές ομάδες, είτε στην υλιστική και μηδενιστική αστική διανόηση. Το πώς βεβαίως πρώην άθεοι μαρξιστές ή αστοί μηδενιστές έγιναν ξαφνικά φανατικοί θρησκευόμενοι, λάτρεις της αρχαίας θρησκείας, είναι ένα ερώτημα το οποίο χρήζει ιδιαίτερης επιστημονικής έρευνας!

Κύριος στόχος τους (ίσως και μοναδικός) είναι να πλήξουν το Χριστιανισμό. Είναι αξιοσημείωτο το γεγονός ότι χρησιμοποιούνται οι ίδιες μέθοδοι και οι πηγές πολεμικής, που χρησιμοποιούνταν εδώ και αιώνες. Θεωρίες, οι οποίες έχουν καταρριφθεί πανηγυρικά ως ψευδείς και ανυπόστατες, πλασάρονται ως «νέα συνταρακτικά ντοκουμέντα, τα οποία θα γκρεμίσουν το χριστιανικό οικοδόμημα»!

Διαστρεβλώνουν την ιστορία και κακοποιούν βάνουσα την ιστορική πραγματικότητα προκειμένου να διευκολύνουν το πολεμικό τους έργο κατά της Εκκλησίας.

Ξεφυλλίζοντας τα πάμπολλα περιοδικά και περιδιαβαίνοντας τις δαιδαλώδεις ιστοσελίδες του χώρου της ελληνικής και ξένης «αρχαιολατρείας», διαπιστώνουμε ένα απίστευτο μίσος κατά της Χριστιανικής Εκκλησίας. Συναντούμε μια πρωτόγνωρη προσπάθεια να σπλωθεί το θείο πρόσωπο του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, που συχνά φθάνει σε ακρότητες χυδαίων ύβρεων. Βλέπουμε με έκπληξη μια πρωτοφανή παραχάραξη πληθώρας ιστορικών γεγονότων, για να «αποδειχθεί» ο Χριστιανισμός ως «η κύρια πηγή της κακοδαιμονίας του κόσμου», ως «το προαιώνιο άχθος της ανθρωπότητας», ως «η ισχυρή τροχοπέδη της πρόοδου και της επιστήμης», ως «σκοταδιστική και αντιδραστική συντεχνία των παπάδων» και άλλα απίστευτα! Βιώνουμε, ως χριστιανοί ένα, άνευ προηγουμένου, κλίμα απειλών και τρομοκρατίας, το οποίο εκτείνεται και ως αυτή την φυσική μας εξόντωση!

Εκεί που εστιάζουν περισσότερο τις εσκεμμένες ιστορικές στρεβλώσεις τους είναι η ανυπόστατη και αντιεπιστημονική άποψη ότι δήθεν ο Χριστιανισμός επιβλήθηκε δια της βίας στα πρωτοβυζαντινά χρόνια, προκαλώντας «ανείπυτες σφαγές, δηώσεις και καταστροφές» κατά των «αυτόχθονων» εθνικών θρησκειών. Ειδικά οι Έλληνες «αρχαιολάτρες» προσάπτουν στην Εκκλησία τη χλιοειπωμένη κατηγορία ότι δήθεν αυτή «κατέσφαξε τους Έλληνες και κατέστρεψε τον ελληνικό πολιτισμό».

Έχουν ως αρχή και προσφιλή μέθοδο να απομονώνουν ορισμένα ελάχιστα ιστορικά γεγονότα και αποσπάσματα από συγκεκριμένους απολογητικούς λόγους των Πατέρων της Εκκλησίας κατά των θρησκευτικών και μόνο πρακτικών του εθνισμού και να τα γενικεύουν. Αποσπούν επίσης ορισμένα στοιχεία από τις νομοθεσίες των αυτοκρατόρων στα πρωτοβυζαντινά χρόνια, τα οποία έθεται κάποιους περιορισμούς στα ασύδοτα εθνικά ιερατεία και στα σκοταδιστικά θρησκευτικά κέντρα, όπως ήταν τα μαντεία, προκειμένου να στηρίξουν τις κατηγορίες τους.

Διαπρεπείς επιστήμονες έδωσαν πειστικές και επιστημονικές απαντήσεις σε αυτές τις κακόβουλες και ανυπόστατες κατηγορίες. Σοβαροί ιστορικοί, αρχαιολόγοι και ερευνητές Έλληνες και ξένοι, χωρίς να διάκεινται πολλές φορές ευμενώς προς την Εκκλησία, απέδειξαν τις σκόπιμες παραποιήσεις των «αρχαιολατρών». Όμως δυστυχώς πολύς κόσμος, που δεν μπορεί αντικειμενικά να έχει πρόσβαση σε αυτές τις απαντήσεις, πέφτει θύμα της παραπληροφόρησης. Το μεγάλο ατύχημα είναι ότι παρασύρονται και παράγοντες της παιδείας, οι οποίοι μεταφέρουν στις σχολικές αίθουσες αυτές τις ανυπόστατες και κακόβουλες θεωρίες. Μαθητές εκκολάπτονται έτσι ως μελλοντικοί αρνητές και πολέμιοι της Εκκλησίας! Σκοπός αυτού του άρθρου είναι να καταδείξει για μια ακόμα φορά το μεγάλο πρόβλημα των σύγχρονων καιρών. Να δώσει ένα ελάχιστο δείγμα αποδείξεων στους αστήρικτους ισχυρισμούς των αρχαιολατρικών παραδοξολογιών, μέσα στα περιορισμένα πλαίσια μιας μικρής πραγματείας.

Κατ' αρχήν θέλουμε να διακηρύξουμε με έμφαση ότι την αποκλειστικότητα της αγάπης για τη διαχρονική Ελλάδα δεν τη χαρίζουμε σε κανέναν, πολλώ δε μάλλον στον κάθε αυτόκλητο «αρχαιολάτρη» και «ελληναρά». Δε θα ανεχθούμε ποτέ αμφισβήτηση του πατριωτισμού μας. Την αιώνια Ελλάδα μας την αγαπούμε, τουλάχιστον, όσο και εκείνοι.

Έχει αποδειχθεί πως το νεοφανές «αρχαιολατρικό» κίνημα είναι εισαγόμενο. Πρωτοεμφανίστηκε στην Αμερική τη δεκαετία του 1960, σε κύκλους περιθωριακών, οι οποίοι θέλοντας να διαμαρτυρηθούν κατά του θρησκευτικού πουριτανισμού, αναβίωσαν θρησκευτικές πίστεις και τελετουργίες αρχαίων νεκρών θρησκειών. Η «μόδα» αυτή πέρασε στη

Δυτική Ευρώπη και εξαπλώθηκε στη συνέχεια σε όλο τον κόσμο. Επίσης αποδείχτηκε περίτρανα πως το παγκόσμιο (και το ελληνικό) «αρχαιολατρικό» κίνημα έχει όλα τα στοιχεία και τα χαρακτηριστικά του περιβόητου κινήματος της [«Νέας Εποχής»](#), της οποίας προωθεί τις ιδεολογικές θέσεις και διευκολύνει τις πρακτικές της επιδιώξεις.

Η επιστήμη της ανθρωπολογίας και της ψυχολογίας, όπως και η επιστήμη της ιστορίας, μας βεβαιώνει πως καμιά θρησκευτική πίστη ή ιδεολογία δεν εξαφανίστηκε ποτέ με τη βία. Αντίθετα, θρησκευτικές πίστεις ή άλλες ιδεολογίες που υπέστησαν διωγμούς και παντοειδείς περιορισμούς, ανδρώθηκαν και αναπτύχθηκαν περισσότερο και βγήκαν τελικά ωφελημένες από τις διώξεις!

Τρανταχτό πρόσφατο παράδειγμα ο απηνής [διωγμός της Εκκλησίας στα πρώην κομμουνιστικά κράτη](#). Καταργήθηκαν οι θρησκείες δι' αυστηρότατων νόμων, όμως η θρησκευτική πίστη δεν έσβησε, μάλλον αναζωπυρώθηκε! Ο ισχυρισμός λοιπόν των «αρχαιολατρών» ότι δήθεν ο Χριστιανισμός έσβησε τον εθνισμό με τη βία δεν έχει την παραμικρή επιστημονική και ιστορική τεκμηρίωση. Η παρακμή θρησκευτικών πίστεων και ιδεολογιών οφείλεται αποκλειστικά σε δικές τους εσωτερικές αδυναμίες.

Οι αρχαίες θρησκείες και εν προκειμένω η αρχαιοελληνική θρησκεία είχε καταρρεύσει πολύ πριν εμφανιστεί ο Χριστιανισμός. Η κατάρρευση είχε αρχίσει στα κλασικά χρόνια, από τη δράση των σοφιστών, των άλλων φιλοσόφων και των επιστημόνων και είχε σβήσει στα ρωμαϊκά χρόνια. Δεν υπήρχαν πια οπαδοί της παραδοσιακής πίστεως, διότι είχε υποκατασταθεί από τα ανατολικά μυστηριακά θρησκευόμενα, που είχαν εισβάλει δυναμικά σε ολόκληρη την αυτοκρατορία και τον απίστευτο θρησκευτικό αμοραλισμό, ο οποίος είχε εδραιωθεί στις ψυχές των ανθρώπων. Τα έργα των ιστορικών των χρόνων εκείνων βεβαιώνουν περίτρανα το γεγονός αυτό, όπως αυτά του Πλουτάρχου, του Πausανία, του Στράβωνα, του Πολύβιου κ.α. στα οποία διαπιστώνεται τέλεια εγκατάλειψη και σε αυτά ακόμη τα διάσημα «ιερά», όπως το δελφικό. Ο Στράβων τον 2ο μ.Χ. αιώνα αναφέρει χαρακτηριστικά για τους Δελφούς: «σήμερον και αυτός ο ναός των Δελφών έχει παραμεληθεί» (Στραβ. 9,15)

Ο Χριστιανισμός συνάντησε πρωτοφανή θρησκευτική, πνευματική και γενικότερη κατάπτωση στον αρχαίο κόσμο. Απατώνται οικτρά όσοι φαντάζονται την Ελλάδα του 3ου και 4ου μ. Χ. αιώνα να μοιάζει με την κλασική του 5ου π.Χ. αιώνα. Γι' αυτό έγινε ενθουσιωδώς δεκτή η χριστιανική πίστη [παρά τους φοβερούς διωγμούς διακοσίων πενήντα χρόνων](#). Ο κόσμος βρήκε αυτό που ζητούσε και δε μπορούσε να του δώσει η προχριστιανική αρχαιότητα.

Οι χριστιανοί δεν είχαν λόγο να γκρεμίσουν εγκαταλειμμένους και ερειπωμένους ναούς. Το έργο της κατεδάφισης είχε αναλάβει η παντελής έλλειψη θρησκευτών και κατά συνέπεια η εγκατάλειψη. Αναφέρουμε ως τρανταχτό παράδειγμα την ερήμωση του ονομαστού θρησκευτικού «ιερού» του Απόλλωνος στη Δάφνη της μεγαλουπόλεως Αντιόχειας, όπου, όταν το επισκέφτηκε ο Ιουλιανός το Μάρτιο του 363, το βρήκε ερειπωμένο. Ανάμεσα στο ένα και πλέον εκατομμύριο κατοίκων της Αντιόχειας δεν υπήρχαν ελάχιστοι εθνικοί για να λειτουργήσουν και να συντηρήσουν το ονομαστό «ιερό». Μόνο ένας άθλιος ιερέας με μια χήνα στα χέρια παραβρέθηκε στη θυσία, προς μεγάλη έκπληξη και λύπη του ανεδαφικού και αποτυχημένου αυτοκράτορα. (Θρησκευτική και Ηθική Εγκυκλ., έκδοση Μαρτίνου, τομ. 6,στ.954).

Υπήρχαν συγκεκριμένοι νόμοι, που απαγόρευαν την κατεδάφιση των αρχαίων «ιερών» και που προστάτευαν την αρχαία θρησκεία, όσο και αν αυτό δεν ακούγεται καλά στα αυτιά των «αρχαιολατρών». Ο Μέγας Κωνσταντίνος (324-337) έλεγε στους υπηκόους του: «Μπορείτε να μεταβαίνετε στους βωμούς και στα δημόσια ιερά σας και να τελείτε τη λατρεία σας σύμφωνα με τις συνήθειές σας» (Θεοδ. Κωδ.ΙΧ16,1 και 2)! Ο Εθνικός ιστορικός Σύμμαχος αναφέρει πως ο Κωνσταντίνος (337-363) το 357 διατήρησε ευλαβικά τα προνόμια των Εστιάδων στη Ρώμη και γενικά επέτρεψε να γίνεται ακώλυτα η λατρεία των εθνικών (Επιστ.Ρ. L.18,391)! Οι αυτοκράτορες Γρατιανός (364-379), Ουαλεντιανός (364-378) και Θεοδόσιος (379-395) όρισαν πως σε όσους ναούς εθνικών «σύχναζαν πλήθη, και που βρίσκονταν ακόμα σε δημόσια χρήση, να παραμένουν ανοικτοί» (Θεοδ. Κωδ.ΧVI 10,8). Οι διάδοχοι του Μ. Θεοδοσίου, Αρκάδιος (395-408) και Θεοδόσιος Β' (408-450), εξέδωσαν διατάγματα για την προστασία των νομοταγών εθνικών από αυθαιρεσίες κά-

ποιων θερμόαιμων χριστιανών επάρχων «να μην τολμήσουν να απλώσουν βίαιο χέρι στους Εβραίους και τους εθνικούς» (Θεοδ. Κωδ.ΧVI 10,24). Ο πρώτος σε επιστολή του προς τον Ανθύπατο Αφρικής Απολλόδωρο (20 Αυγούστου 399), διέταξε: «Αν κάποιος επιχειρήσει να καταστρέψει ναούς (των εθνικών), οι οποίοι είναι κενοί από παράνομα αντικείμενα, δεν θα έχει την αυτοκρατορική στήριξη» (Θεοδ.Κωδ.ΧVI 10,18). (Για περισσότερα δες στην ιστοσελίδα: www.romanity.Oodegr.Com/chistianity.html).

Τους πιο πολλούς ναούς των εθνικών, που βρίσκονταν σε καλή κατάσταση τους μετέβαλαν σε χριστιανικούς ναούς και έτσι σώθηκαν από την κατάρρευση, όπως ο Παρθενώνας, το Ερέχθειο, το Θησείο, κ.α. Ας σκεφτούμε πως, αν ο Παρθενώνας δεν μεταβαλλόταν σε χριστιανικό ναό, δεν θα ήταν σήμερα στημένος στην ακρόπολη, να τον θαυμάζει η ανθρωπότητα, αλλά ένας σωρός από σπασμένα μάρμαρα!

Τα έργα τέχνης δεν τα κατέστρεψαν οι χριστιανοί, διότι αυτά δεν υπήρχαν πια, αφού τα είχαν αρπάξει οι ομόπιστοι των αρχαίων Ελλήνων, Ρωμαίοι. Το μετακομιστικό έργο των καλλιτεχνικών θησαυρών άρχισε ο Ρωμαίος σφαγέας της Ελλάδος Αιμίλιος Παύλος το 167 π.Χ. και το συνέχισαν όλοι οι κατοπινοί αυτοκράτορες. Φόρτωναν ατέλειωτα καράβια με αγάλματα και άλλα έργα τέχνης για τη Ρώμη, για να στολίσουν τις επαύλεις τους και την «αιώνια πόλη»! Άλλα είχαν καταστραφεί από δηώσεις αγρίων εμφυλίων πολέμων μεταξύ των Ελλήνων. Αναφέρω ελάχιστα παραδείγματα: Πρώτον την ολοκληρωτική καταστροφή του Δίου της Μακεδονίας από τους Αιτωλούς το 219 π.Χ, υπό τον στρατηγό Σκόπα, ο οποίος «ενέπρησε τας στοάς τας περί το τέμενος και τα λοιπά διέφθειρε των αναθημάτων» (Πολυβίου, Ιστ. Δ΄,62,2-3). Το ίδιο χρόνο οι Αιτωλοί κατέστρεψαν ολοσχερώς το δωδωναίο «ιερό» υπό τον στρατηγό Δωρίμαχο (Πολυβίου, Ιστ.Δ΄,67,3). Ως αντίποινα οι Μακεδόνες υπό τον Φίλιππο Ε΄ εξαφάνισαν κυριολεκτικά το Θέρμο της Αιτωλίας, πυρπολώντας τον περίφημο ναό του Απόλλωνα και θρυμματίζοντας περισσότερα από δύο χιλιάδες αγάλματα (Πολυβίου, Ιστ.Ε΄,9). Το 201 π.Χ. ο Φίλιππος κατάστρεψε με ιδιαίτερη αγριότητα την Πέργαμο, όπου κατακρήμνισε ναούς και σύντριψε χιλιάδες αγάλματα (Πολυβίου, Ιστ.ΚΑ΄,1). Επίσης το 200 π. Χ. ο ίδιος κατά-

στρεψε με ιδιαίτερη μανία τα έργα τέχνης της Αττικής, «κατάστρεψε τα προγονικά ιερά που στόλιζαν και τον μικρότερο δήμο (της Αττικής), πυρπόλησε ΟΛΟΥΣ τους ναούς, ακρωτηρίασε τα αγάλματα των θεών, που κατάκεινται σήμερα ανάμεσα στις γκρεμισμένες πύλες των Αθηνών» (Λίβιος Τίτος Ρωμ.Ιστ.ΧΧΧΙ,30)! Ιδού οι πρώτοι και μεγαλύτεροι, πριν την εγκατάλειψη, καταστροφείς του αρχαιοελληνικού πολιτισμού!

Τα ελάχιστα εναπομείναντα, όσο και αν αυτό ακούγεται παράξενο, τα προστάτεψαν οι χριστιανοί, αναγνωρίζοντας την αισθητική τους αξία. Υπάρχουν αυτοκρατορικά διατάγματα, τα οποία αποσιωπούνται και που επιτάσσουν την προστασία των διάκοσμων των εθνικών ναών. Το περίφημο άγαλμα του Ολυμπίου Διός μεταφέρθηκε από το Μ. Κωνσταντίνο στην Κωνσταντινούπολη για να στολίσει τον ιππόδρομο. Επίσης τα διάσπαρτα μαρμάρια ανάγλυφα εντοιχίζονταν στους χριστιανικούς ναούς, για καλλιέπεια. Ο αυτοκράτορας Ωνώριος (384-425) σε επιστολή του προς τον Βικάριο της Ισπανίας Μακρόβιο του 399, διέταξε: «Επιθυμούμε και να διατηρηθούν τα διακοσμητικά στοιχεία των δημοσίων κτηρίων (εθνικών ναών). Αν κάποιος επιχειρήσει να καταστρέψει αυτά τα έργα, δεν θα βασιζεται σε καμιά εξουσία» (Θεοδ.Κωδ.ΧVI 10,15)!

Μεμονωμένες περιπτώσεις αντεκδίκησης κάποιων χριστιανών, που είχαν δεινοπαθήσει από τους διωγμούς εθνικών, δεν αναιρούν τον κανόνα. Και αν ακόμη δεχτούμε κατεδάφιση κάποιων ναών από χριστιανούς, αυτό δεν έχει μεγάλη σημασία, διότι εκείνοι τους έχτισαν ως εθνικοί, εκείνοι τους γκρέμισαν ως μετέπειτα χριστιανοί.

Για τις όποιες πολιτικές επιλογές των βυζαντινών αυτοκρατόρων κατά του καταρρέοντος εθνισμού δεν έχει λόγους να απολογείται η Εκκλησία. Εκείνοι εξέφραζαν τη κρατική εξουσία και δρούσαν για το συμφέρον του κράτους, όπως πίστευαν καλλίτερα. Κανένα όμως σημαίνον πρόσωπο της Εκκλησίας ευθύνεται ούτε για μία δίωξη εθνικού, πολλώ δε μάλλον για «γενοκτονίες» όπως ψευδέστατα ισχυρίζονται οι «αρχαιολάτρες». Η μοναδική περίπτωση του φόνου της φιλοσόφου (και κατηχημένης να βαπτιστεί χριστιανή) Υπατείας, τον οποίο έχουν ως «φλάμπουρο» οι «αρχαιολάτρες», [αποδείχθηκε περίτρανα ότι ήταν καθαρά πολιτική δολοφονία](#), προϊόν του αδυσώπητου αγώνα μεταξύ των

πολιτικών φατριών της Αλεξάνδρειας (βλ. Μεγάλη Ελληνική Εγκυκλοπαίδεια, τομ.ΚΓ',σελ.654).

Σχετικά με τη νομοθεσία των βυζαντινών αυτοκρατόρων κατά της εθνικής θρησκείας μπορούμε να πληροφορήσουμε τον αναγνώστη μας πως αυτή ποτέ δεν εφαρμόστηκε, διότι απλούστατα δεν χρειάστηκε να εφαρμοστεί, αφού ο εθνισμός ήταν πια παρελθόν και ψήγματα αυτού είχαν περιορισθεί σε απομακρυσμένες περιοχές, με λάτρεις αμόρφωτους χωρικούς. Αναφέραμε ήδη την μεγάλη πόλη της Αντιόχειας, όπου δε συνάντησε εθνικούς ο ονειροπαρμένος, θρησκομανής και ανεδαφικός αυτοκράτορας Ιουλιανός. Αναφέρουμε επίσης ως παράδειγμα το γεγονός πάμπολλων πόλεων της Ανατολής, τις οποίες διέγραφε από τη δικαιοδοσία του κράτους, διότι οι κάτοικοί τους ήταν καθ' ολοκληρίαν χριστιανοί! Ενδεικτικά παραθέτουμε τις διαγραφές των μεγαλουπόλεων Καισάρεια της Καππαδοκίας, Νισσίβευς και Εδέσσης της Μεσοποταμίας (βλ. Θρησκευτική και Ηθική Εγκυκλοπαίδεια, εκδ. Μαρτίνου, τομ.6,στ.-954)!

Οι περισσότεροι νόμοι δεν είχαν στόχο τους απλούς πιστούς της αρχαίας θρησκείας, αλλά τα σκοταδιστικά κέντρα της, όπως τα διαβόητα μαντεία και ιδίως τα αισχρά «ιερά πορνεία», τα οποία εκμεταλλεύονταν άγρια τους ατυχείς εθνικούς λατρευτές και καλλιεργούσαν τη δεισιδαιμονία και την ανηθικότητα. Αναφέρουμε για παράδειγμα την κατεδάφιση του «ιερού» της Αφροδίτης στην Άφακα της Τύρου, όπου εκπορνεύονταν όχι μόνο γυναίκες, αλλά και άνδρες γύννιδες, δηλαδή κίνοιδοι και όπου είχε καταστεί κέντρο διαφθοράς και ακολασίας! Απαγορεύτηκε η λειτουργία των διαβόητων μαντείων του Κλαρίου Απόλλωνα στην Κολοφώνα και του Διδυμαίου Απόλλωνος στη Μίλητο της Μ. Ασίας, διότι οι εκεί σκοταδιστές ιερείς και ψευτομάντεις είχαν υποκινήσει το φοβερό διωγμό του Διοκλητιανού, πείθοντας τον θρησκόληπτο αυτοκράτορα, πως οι θεοί στέλνουν ατυχίες στο κράτος εξαιτίας του χριστιανικού μιάσματος, με αποτέλεσμα να βρει τραγικό μαρτυρικό θάνατο μέγα πλήθος χριστιανών, και να υποστούν μύριες διώξεις εκατομμύρια πιστοί.

Ας σημειωθεί εδώ πως οι πιο «αιμοσταγείς διώκτες των εθνικών» αυτοκράτορες, ως το Θεοδόσιο (379-395), είχαν τον τίτλο του «Μέγιστου

Αρχιερέα» (Pontifex Maximus) της αρχαίας θρησκείας! Πως ήταν δυνατόν ο ίδιος ο ύπατος αρχιερέας της να είναι ταυτόχρονα και διώκτης της;

Κανένας δεν έχει αντίρρηση για την επιλογή των συγχρόνων μας «αρχαιολατρών» να αναβιώσουν την οποιαδήποτε μορφή της αρχαίας θρησκείας, πολλώ δε μάλλον δεν αντιτίθεται η Εκκλησία μας, η οποία σέβεται απόλυτα την ελευθερία κάθε προσώπου. Για εκείνο που λυπούμαστε και ανησυχούμε, εκτός της άδικης πολεμικής του χυδαίου υβρεολογίου και των απειλών εναντίον μας, είναι και ο απαράδεχτος διαχωρισμός, που επιχειρούν, μεταξύ «Ελλήνων», δηλαδή των «αρχαιολατρών» και των χριστιανών! Επιχειρούν να αποστερήσουν την υψηλή ιδιότητα του Έλληνα από όλους όσους δεν ασπαζόμαστε την αρχαία θρησκεία! Είναι όμως πασίγνωστο πως η θρησκευτική πίστη ουδέποτε στην ιστορία αποτέλεσε μοναδικό χαρακτηριστικό εθνικής ταυτότητας, ούτε σε αυτή την αρχαία Ελλάδα, όπου απαιτούνταν και άλλα χαρακτηριστικά και όχι μόνον η κοινή θρησκεία! Δεν είμαστε διατεθειμένοι λοιπόν να ανεχθούμε ούτε στο ελάχιστο τον επικίνδυνο, για τη συνοχή της κοινωνίας και του έθνους μας, αυτόν τον ιδιότυπο ρατσιστικό διαχωρισμό σε γνήσιους και μη γνήσιους Έλληνες. Είμαστε όλοι γνήσιοι Έλληνες, τουλάχιστον, όσο και εκείνοι, που θέλουν να καπηλευτούν την εθνική μας υπόσταση!

Εν κατακλείδι θέλουμε να τονίσουμε ότι το νεοφανές «αρχαιολατρικό» φαινόμενο δεν είναι τίποτε άλλο παρά μια νέα έκδοση της προαιώνιας αντιπαλότητας του ξεπεσμένου «κόσμου» κατά της Εκκλησίας του Χριστού. Είναι η νέα μορφή έκφρασης των αντιθέτων δυνάμεων «του άρχοντος του αιώνας τούτου» (Ιωάν.12,31), με στόχο την αναστολή της σώζουσας διακονίας της Εκκλησίας μας. Όμως δε μας φοβίζει η ορμή και το μένος του, διότι γνωρίζουμε πολύ καλά, πως είναι μια ακόμη παροδική επίθεση, η οποία αργά η γρήγορα θα σβήσει, όπως κατέρρευσαν, έσβησαν και βυθίστηκαν στην ιστορική λήθη, άπειρες άλλες, φαινομενικά αήττητες δυνάμεις, στο δύο χιλιάδων χρόνων παρελθόν της Εκκλησίας μας!

Πηγή: Αντιαιρετικόν Εγκόλπιον